ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

27. října 2011 *

Ve věci C-402/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Francie) ze dne 26. května 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 6. srpna 2010, v řízení

Groupe Limagrain Holding

proti

Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení A. Borg Barthet, zastupující předseda pátého senátu, J.-J. Kasel a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş, rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. května 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Groupe Limagrain Holding A. Monodem a V. Maignan-Artigou, avocats,

– za Établissement national des produits de l'agriculture a de la mer F. Blancpainem, avocat,

– za francouzskou vládu G. de Berguesem a B. Cabouatem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi B. Burggraafem a D. Triantafyllouem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu ustanovení nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27.listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*)

(Úř. věst. L 351, s. 1), zejména ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1708/93 ze dne 30. června 1993 (Úř. věst. L 159, s. 77, dále jen „nařízení č. 3665/87"), ve spojení s ustanoveními nařízení Rady (EHS) č. 565/80 ze dne 4. března 1980 o platbách vývozních náhrad předem, pokud jde o zemědělské produkty (Úř. věst. L 62, s. 5; Zvl. vyd. 3/04, s. 156).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Groupe Limagrain Holding (dále jen „společnost Limagrain"), která je právní nástupkyní společnosti Maïs Céréales Technologie (dále jen „MCT"), a Office national interprofessionnel des céréales (dále jen „ONIC"), nyní Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer, ohledně vrácení vývozní náhrady získané předem společností MCT.

Právní rámec

Nařízení č. 565/80

3 Nařízení č. 565/80 zavádí pro některé zemědělské produkty, mezi něž patří i ty, na které se vztahuje nařízení Rady (EHS) č. 2727/75 ze dne 29. října 1975, o společné organizaci trhu s obilovinami (Úř. věst. L 281, s. 1), zrušené a nahrazené nařízením Rady (EHS) č. 1766/92 ze dne 30. června 1992 (Úř. věst. L 181, s. 21; Zvl. vyd. 03/12, s. 324), režim výplaty náhrad předem pro vývoz do třetích zemí.

4 Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Na žádost zúčastněné strany se částka rovnající se vývozní náhradě vyplatí, jakmile jsou základní produkty umístěny pod celní dohled, který zajistí, že zpracované produkty nebo zboží budou vyvezeny ve stanovené lhůtě."

5 Podle článku 6 téhož nařízení:

„Výhody režimů stanovených tímto nařízením podléhají složení jistoty, jež zajistí vrácení částky rovnající se částce, která byla vyplacena, zvýšené o dodatečnou částku.

Aniž jsou dotčeny případy vyšší moci, jistota zcela nebo částečně propadá:

– v případech, kdy se neuskutečnilo vrácení, pokud se vývoz nekonal ve lhůtě uvedené v čl. 4 odst. 1 [...]

nebo

– pokud se ukáže, že neexistuje žádné právo na náhradu nebo že existovalo právo na nižší náhradu."

Nařízení č. 3665/87

6 Nařízení č. 3665/87 ve svém oddíle 2 kapitole 3 obsahující články 24 až 33 popisuje prováděcí pravidla k nařízení č. 565/80 a formality, které je třeba splnit, či podmínky, které je třeba dodržet k získání platby náhrady předem v případě zpracování nebo skladování před vývozem.

7 Článek 25 odst. 1 první pododstavec tohoto nařízení stanoví:

„Pokud vývozce projeví svůj úmysl vyvézt produkty nebo zboží pro zpracování nebo skladování a požádat o náhradu v souladu s ustanoveními uvedenými v článcích 4 a 5 nařízení (EHS) č. 565/80, je použití těchto ustanovení podmíněno tím, že vývozce předloží celním orgánům prohlášení, dále jen ‚platební prohlášení'." *(Citované pasáže nařízení č. 3665/87 jsou neoficiálním překladem.)*

8 Článek 26 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Při přijetí platebního prohlášení jsou produkty nebo zboží umístěny pod celní dohled až do doby, kdy opustí celní území Společenství nebo kdy dosáhnou předpokládaného místa určení."

9 Podle čl. 27 odst. 5 prvního pododstavce nařízení č. 3665/87:

„Lhůta, po kterou mohou základní produkty zůstat pod celním dohledem s cílem jejich zpracování, je šest měsíců ode dne přijetí platebního prohlášení."

10 Článek 29 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Částka k úhradě před vývozem je uhrazena členským státem, v němž je přijato platební prohlášení.

2. Částka bude vyplacena jen na základě písemné žádosti vývozce. […]"

11 Článek 31 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Před přijetím platebního prohlášení se skládá záruka rovnající se částce vypočítané v souladu s čl. 29 odst. 3 a k ní se případně připočítá pozitivní měnová vyrovnávací částka, zvýšená o 20 % takto získané částky [...]."

12 Článek 33 odst. 1 téhož nařízení zní následovně:

„Pokud se u produktů nebo zboží, na něž se vztahuje tato kapitola, prokáže, že mají nárok na náhradu, je dotyčná částka vyrovnána částkou vyplacenou předem. Pokud je splatná částka na vyvezené množství vyšší než částka, která byla vyplacená předem, je dotyčné osobě vyplacen rozdíl.

Pokud je splatná částka na vyvezené množství nižší než částka, která byla vyplacena předem, zejména pokud se použije odstavec 2, zahájí příslušný orgán bezodkladně postup podle článku 29 nařízení (EHS) č. 2220/85 s cílem, aby hospodářský subjekt zaplatil rozdíl mezi těmito dvěma částkami, zvýšený o 20 %."

Nařízení (EHS) č. 3719/88

13 Nařízení Komise (EHS) č. 3719/88 ze dne 16. listopadu 1988, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu dovozních a vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 331, s. 1) ve svém čl. 43 odst. 1 stanoví:

„Pokud byly základní produkty propuštěny do režimu podle článku 4 nařízení (EHS) č. 565/80 [...] a pokud byla použita vývozní licence nebo osvědčení o stanovení náhrady předem a pokud zúčastněná strana zcela nebo zčásti:

– vyjme z celní kontroly tyto základní produkty buď v nezměněném stavu, nebo jako zpracované produkty, nebo tyto produkty nebo toto zboží, nebo

– nedodrží celkovou lhůtu vypočítanou na základě čl. 27 odst. 5 a čl. 28 odst. 5 nařízení (EHS) č. 3665/87 nebo stanovenou v jiných právních předpisech.,

závazek vyvézt nebyl pro dotyčné množství dodržen.“ *(neoficiální překlad)*

Nařízení (EHS) č. 2913/92

14 Článek 105 první pododstavec nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex Společenství“), stanoví:

„Osoba určená celními orgány vede evidenci veškerého zboží skladovaného v režimu uskladňování v celním skladu ve formě schválené těmito orgány. Evidence zboží není nutná, provozují-li veřejný celní sklad celní orgány.“

Nařízení č. 2454/93

15 Ve znění platném v rozhodné době z hlediska skutečností v původním řízení čl. 504 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství

(Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 516, dále jen „prováděcí nařízení k celnímu kodexu Společenství“) stanoví:

„Aniž jsou dotčeny odstavce 2 a 3, označují se celní sklady, v nichž se zboží skladuje v režimu uskladňování v celním skladu, pro rozlišení takto:

[...]

– ‚sklad typu C‘: soukromý celní sklad podle čl. 99 druhého pododstavce druhé věty kodexu, kde skladovatel je zároveň ukladatelem, avšak nemusí být nutně také majitelem zboží;

[...]“

16 Článek 517 odst. 1 uvedeného nařízení stanovil:

„Ve skladech typu A, C, D a E určí celní orgány skladovatele jako osobu povinnou vést evidenci ve smyslu článku 105 [celního kodexu Společenství].

Evidence skladovaného zboží musí být přístupná celnímu úřadu vykonávajícímu dohled, aby mu umožnila provádění kontrol.“

17 Článek 520 téhož nařízení stanovil:

„1. Evidence zboží ve smyslu článku 105 kodexu musí obsahovat všechny údaje potřebné pro řádné provádění a kontrolu režimu uskladňování v celním skladu.

Zejména musí obsahovat:

a) všechny údaje, které jsou uvedeny v kolonkách 1, 31, 37 a 38 celního prohlášení s návrhem na propuštění do celního režimu;

b) odkaz na celní prohlášení, na jejichž základě zboží dosáhlo celně schváleného určení ukončujícího režim uskladňování v celním skladu;

c) datum a odkazy na ostatní celní doklady a všechny ostatní podklady, které se týkají propuštění do režimu uskladňování v celním skladu nebo k ukončení tohoto režimu;

d) údaje nezbytné ke sledování zboží, zejména ke zjištění, kde se zboží nachází, včetně údajů o případném převozu zboží z jednoho celního skladu do druhého bez ukončení režimu uskladňování v celním skladu;

e) údaje o společném skladování zboží podle článku 524;

f) všechny ostatní údaje, které jsou případně potřebné ke ztotožnění zboží;

g) údaje o obvyklých formách manipulace, jimž se zboží podrobilo;

h) údaje o tom, že zboží dočasně opustilo celní sklad.

[...]

3. Evidence zboží musí kdykoli zachycovat současný stav skladovaného zboží, které se ještě nachází v režimu uskladňování v celním skladu. Majitel skladu musí ve lhůtách určených celními orgány předkládat celnímu úřadu vykonávajícímu dohled výkaz stavu skladovaného zboží.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Společnost MCT se specializovala na konzervaci obilovin, zejména kukuřičných zrn a na zpracování této kukuřice na kukuřičnou krupici za účelem jejího vývozu.

19 Dne 30. září 1994 tato společnost předložila podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 565/80 prohlášení o uskladnění zásob kukuřice v celním skladu s očekáváním jejich vývozu ve formě krupice.

20 Celní sklad, do něhož bylo skladované zboží umístěno, byl soukromým skladem typu C ve smyslu článku 504 prováděcího nařízení k celnímu kodexu Společenství.

21 Toto prohlášení vedlo k výplatě zálohy na náhradu ze strany ONIC ve výši 2 523 414,07 FRF.

22 V průběhu roku 1996 celní orgány provedly kontrolu dokladů, která odhalila neexistenci evidence zboží propuštěného do režimu uskladňování v celním skladu během doby umístění v meziskladu, jejíž vedení vyžaduje článek 105 celního kodexu Společenství.

23 Dopisem ze dne 17. listopadu 1998 ONIC vyzval společnost MCT k vrácení částky 3 028 096,88 FRF, odpovídající částce náhrady získané předem touto společností, navýšené o pokutu 20 % podle článku 33 nařízení č. 3665/87.

24 Společnost MCT se domáhala zrušení výměru požadujícího vrácení náhrad vydaného ONIC.

25 Tribunal administratif de Clermont-Ferrand (správní soud v Clermont-Ferrand) její návrh rozsudkem ze dne 7. října 2004 zamítl. Rozsudkem ze dne 21. června 2007 cour d'appel de Lyon (odvolací soud v Lyonu) toto rozhodnutí potvrdil.

26 Společnost Limagrain, jako právní nástupkyně společnosti MCT, podala kasační opravný prostředek ke Conseil d'État.

27 Za těchto podmínek se Conseil d'État rozhodl z důvodu pochyb o výkladu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 565/80 a článku 105 celního kodexu Společenství přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Postačuje nevedení evidence produktů či zboží propuštěných do režimu uskladňování v celním skladu, v rozporu s povinnostmi skladovatele na základě celních předpisů Společenství, k tomu, aby byly vývozci, který své produkty či zboží umístil do tohoto skladu, odejmuty finanční prostředky poskytnuté předem na základě ustanovení [nařízení č. 3665/87] ve spojení s [nařízením č. 565/80]?

2) v případě kladné odpovědi na první otázku, jaké důsledky je z toho nutno vyvodit, pokud jde o částky, jež oprávněná osoba přijala?

Zejména:

a) v případě, že se prokáže, že zboží bylo skutečně vyvezeno, je možné považovat výši souvisejících vývozních náhrad za částku získanou zcela či zčásti vývozcem? Je v posledně uvedeném případě, potřeba použít sazbu náhrad ve výši stanovené podle právních předpisů týkajících se platby vývozních náhrad předem, nebo sazbu platnou ke dni skutečného vývozu, v mezích sazby stanovené předem, či mimo ně?

b) v případě povinnosti vrátit celou přijatou částku nebo její část, je namístě navýšit podle článku 33 nařízení č. 3665/87 [...] neoprávněně vyplacenou částku o pokutu stanovenou v těchto ustanoveních, i když odpovědnost za vedení skladových výkazů přísluší provozovateli skladu, kdy je, jako je tomu v projednávané věci, celní sklad soukromým celním skladem typu C, který provozuje sám vývozce zemědělských produktů?“

K předběžným otázkám

K první otázce

28 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda předpisy unijního práva týkající se platby vývozních náhrad předem musí být vykládány v tom smyslu, že nevedení evidence produktů umístěných pod celní dohled v rozporu s celními předpisy unijního práva, postačuje k tomu, aby byly vývozci, který své produkty či zboží umístil pod celní dohled, odejmuty platby vývozních náhrad týkající se těchto produktů poskytnuté předem.

29 K odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout charakteristiky systému plateb vývozních náhrad předem, které jsou relevantní ve věci, která je předmětem původního řízení.

30 Článek 4 odst. 1 nařízení č. 565/80 stanoví, že částka rovnající se vývozní náhradě se vyplatí vývozci, jakmile jsou základní produkty umístěny pod celní dohled, který

zajistí, že zpracované produkty budou vyvezeny ve stanovené lhůtě. Podle článku 25 nařízení č. 3665/87 je uplatnění tohoto režimu plateb vývozních náhrad předem podmíněno předložením platebního prohlášení celním orgánům a přijetím tohoto prohlášení z jejich strany. V souladu s články 26 a 27 uvedeného nařízení musí být základní produkty umístěny pod celní dohled ode dne přijetí žádosti o platbu až do jejich vývozu, který musí v zásadě nastat ve lhůtě šesti měsíců.

31 Ze spojení těchto ustanovení vyplývá, že řádné fungování režimu plateb vývozních náhrad předem spočívá na mechanismu dozoru, jenž představuje celní dohled. Použití tohoto režimu musí příslušným vnitrostátním orgánům umožnit ověřit a v kterémkoliv okamžiku se ujistit, podle jednotného postupu ve všech členských státech, že jsou splněny hmotněprávní podmínky vyžadované k poskytnutí požadované náhrady, jak jsou definovány použitelnými ustanoveními unijního práva (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 18. října 1988, Bayernwald Früchteverwertung, 121/87, Recueil s. 6273, bod 18)

32 Dodržování povinností souvisejících s režimem celního dohledu tak představuje podmínku, na níž je vázána možnost získat platby vývozní náhrady předem podle ustanovení nařízení č. 565/80.

33 Mezi základní podmínky související s tímto režimem patří v souladu s článkem 105 celního kodexu Společenství povinnost vést evidenci veškerého zboží skladovaného v režimu uskladňování v celním skladu s výjimkou případů, provozují-li veřejný celní sklad celní orgány. Tato výjimka není ve věci, která je předmětem původního řízení, relevantní, neboť základní produkty byly uskladněny v soukromém skladu typu C.

34 Na základě čl. 520 odst. 1 prvního pododstavce prováděcího nařízení k celnímu kodexu Společenství musí celní evidence obsahovat všechny údaje potřebné pro řádné provádění režimu celního dohledu.

35 Ve znění použitelném v rozhodné době z hlediska skutečností původního sporu obsahoval druhý pododstavec uvedeného čl. 520 odst. 1 výčet informací, které musí evidence zboží zejména obsahovat. Použití příslovce „zejména" ve vztahu k uvedeným informacím naznačuje, že zákonodárce nahlížel na tento výčet tak, že představuje nezbytné minimum.

36 Kromě toho odstavec 3 téhož článku 520 upřesňuje, že „evidence zboží musí kdykoli zachycovat současný stav skladovaného zboží, které se ještě nachází v režimu uskladňování v celním skladu".

37 Z toho vyplývá, že v případě, že chybí minimální nezbytné informace vyžadované články 520 a následující prováděcího nařízení k celnímu kodexu Společenství, nelze povinnost vést evidenci zboží považovat za splněnou (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Bayernwald Früchteverwertung, bod 19). Jedna z podmínek umožňujících získání platby vývozní náhrady předem podle ustanovení nařízení č. 565/80 tudíž není splněna.

38 Je však třeba zohlednit cíl evidence zboží, jímž je umožnit ověření povahy a přesného množství zboží, za které se vyplácí náhrada. V případě pochybností ohledně přesnosti některých zápisů obsažených v evidenci zboží tudíž není vyloučeno využití dalších doplňujících dokumentů, aby byly rozptýleny přetrvávající pochybnosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Bayernwald Früchteverwertung, bod 19). Zbývající

pochybnosti ohledně přesnosti některých zápisů nebo týkající se nesrovnalostí nebo opomenutí v uvedené evidenci mohou být rozptýleny s pomocí dalších doplňujících dokumentů (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Bayernwald Früchteverwertung, bod 20).

39 Na první položenou otázku je tedy třeba odpovědět, že předpisy unijního práva týkající se plateb vývozních náhrad předem musí být vykládány v tom smyslu, že vedení evidence produktů umístěných pod celní dohled v souladu s celními předpisy unijního práva představuje podmínku pro platbu vývozní náhrady předem týkající se těchto produktů. Zbývající pochybnosti ohledně přesnosti některých zápisů nebo týkající se nesrovnalostí v uvedené evidenci však mohou být rozptýleny s pomocí dalších doplňujících dokumentů, jsou-li tyto dokumenty považovány příslušnými vnitrostátními orgány za dostačující.

Ke druhé otázce

40 Svou druhou otázkou se předkládající soud tím, že evokuje případ, v němž nebyla splněna povinnost vést v souladu s unijní celní právní úpravou evidenci produktů umístěných pod celní dohled, snaží zjistit, jaké důsledky je třeba vyvodit z tohoto nesplnění povinnosti vzhledem k částkám, které vývozce získal jako zálohu na vývozní náhradu.

41 Tato otázka obsahuje dvě části.

42 Podstatou první části druhé otázky překládajícího soudu je, zda v případě, že se prokáže, že zboží uvedené v prohlášení o zaplacení zálohy bylo skutečně vyvezeno, lze mít nicméně u částky vývozní náhrady týkající se tohoto zboží za to, že na ni má vývozce nárok, a na základě jaké sazby musí být v tomto posledně uvedeném případě částka uvedené náhrady vypočítána.

43 Úvodem je třeba zdůraznit, že jak vyplývá z bodů 30 až 32 tohoto rozsudku, získání práva na platbu náhrady předem je podmíněno zejména předložením důkazu, že produkty, pro které bylo předloženo platební prohlášení, byly umístěny pod celní dohled a pod celním dohledem zůstaly až do jejich vývozu. Důkaz dodržení povinností souvisejících s režimem celního dohledu připadá vývozci a musí být předložen v souladu s takovými ustanoveními unijní celní právní úpravy, jak byla vyložena v bodech 37 až 39 tohoto rozsudku.

44 Účelem podřízení těchto produktů režimu celního dohledu je zaručit totožnost produktů uvedených v platebním prohlášení a skutečně vyvezených produktů. Při neprovedení řádného propuštění do celního režimu uskladňování v celním skladu není možno důkaz, že zboží uvedené v prohlášení o platbě zálohy bylo skutečně vyvezeno, předložit uspokojujícím způsobem. Nanejvýš lze prokázat vývoz zboží v podobném množství a podobné povahy.

45 Neprovedení řádného propuštění do celního režimu uskladňování v celním skladu je sankcionováno zejména podle článku 43 nařízení č. 3719/88 (viz rozsudek ze dne 21. března 2000, LFZ Nordfleisch, C-217/98, Recueil s. I-1619, bod 42). Podle odstavce 1 uvedeného článku 43, pokud byly produkty propuštěny do režimu podle článku 4

nařízení č. 565/80 a pokud vývozce zcela nebo zčásti vyjme tyto produkty z celního dohledu, je třeba mít za to, že závazek vyvézt nebyl pro dotyčné množství dodržen, což znamená ztrátu nároku na jakoukoliv náhradu pro totéž množství.

46 Na případ, na který odkazuje předkládající soud, a sice na případ, kdy nebyla splněna podmínka vést v souladu s unijní celní právní úpravou evidenci produktů umístěných pod tento dohled, je nutno nahlížet jako na vynětí z celního dohledu. Tyto dvě okolnosti totiž mají za důsledek, že zbavují celní orgány možnosti kontrolovat pohyb dotčených produktů a v důsledku toho se tedy ujistit o dodržení podmínek souvisejících se systémem plateb vývozní náhrady předem.

47 Na první část druhé otázky je tudíž třeba odpovědět tak, že pokud nebyla splněna povinnost vést v souladu s unijní celní právní úpravou evidenci produktů umístěných pod celní dohled podle článku 4 nařízení č. 565/80, pak důkaz, že bylo vyvezeno zboží v podobném množství a podobné povahy jako zboží uvedené v prohlášení o platbě zálohy, nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít u částky vývozní náhrady týkající se tohoto zboží za to, že na ni má vývozce nárok.

48 Podstatou druhé části druhé otázky předkládajícího soudu je, zda v případě, že vývozce musí vrátit celou přijatou částku vývozních náhrad získaných předem nebo její část z důvodu nesplnění povinnosti vést evidenci o produktech uskladněných v celním skladu, je na neoprávněně získanou částku, kterou je třeba vrátit, třeba uplatnit 20 % navýšení stanovené v čl. 33 odst. 1 druhém pododstavci nařízení č. 3665/87.

49 Úvodem je třeba připomenout, že v souladu s uvedeným čl. 33 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení č. 3665/87, pokud je splatná částka na vyvezené množství nižší než částka, která byla předem vyplacena, zejména pokud se použije odstavec 2, musí vnitrostátní příslušný orgán zahájit bezodkladně postup k tomu, aby hospodářský subjekt zaplatil rozdíl mezi těmito dvěma částkami, zvýšený o 20 %.

50 Jistěže toto ustanovení výslovně neidentifikuje osobu povinnou k případné úhradě 20 % navýšení. Nicméně, jak podotkla Evropská komise, ve vztahu s příslušnými orgány je pouze vývozce. Vývozce je tím, kdo musí nejprve předložit podle článku 25 nařízení č. 3665/87 platební prohlášení, a tím, kdo musí před přijetím této žádosti příslušnými orgány v souladu s článkem 31 uvedeného nařízení složit záruku rovnající se částce náhrady, jak byla vypočítána k tomuto datu, k níž se připočítá 20 % navýšení. Opět vývozce musí následně podle článku 29 téhož nařízení předložit písemnou žádost a až tato opravňuje příslušné orgány, aby mu uhradily vývozní náhradu. Tato dodatečná formalita vývozci především poskytuje možnost zcela se vzdát této platby v případě změny určení zboží a v posledně uvedeném případě získat zpět jistotu, kterou složil (viz výše uvedený rozsudek LFZ Nordfleisch, body 36 a 40).

51 Kromě toho ze čtyřicátého bodu odůvodnění nařízení č. 3665/87 vyplývá, že 20 % navýšení bylo stanoveno za účelem zamezení získání neoprávněné výhody ze strany dotyčného vývozce. Jak o tom rozhodl Soudní dvůr, v případech, v nichž se použije režim poskytnutí plateb předem, by hospodářské subjekty neoprávněně získaly úvěr zdarma, pokud by se později ukázalo, že náhradu nebylo namístě poskytnout (rozsudek ze dne 5. února 1987, Plange Kraftfutterwerke, 288/85, Recueil s. 611, bod 14).

52 Z toho vyplývá, že důsledky nedodržení povinností, které s sebou nese režim plateb vývozních náhrad předem, musí nést právě vývozce.

53 Nezávisle na odpovědnosti osoby určené celními orgány k vedení evidence produktů uskladněných v celním skladu, musí tedy důsledky nesplnění této povinnosti nést vývozce. V tomto ohledu je třeba podotknout, že vývozce má při výběru svých smluvních partnerů volnost a je na něm, aby projevil náležitou obezřetnost tím, že vtělí do smluv, které se smluvními partnery uzavírá, ujednání v tomto smyslu, nebo tím, že sjedná zvláštní pojištění (rozsudek ze dne 11. července 2002, Käserei Champignon Hofmeister, C-210/00, Recueil s. I-6453, bod 80).

54 Kromě toho ve věci v původním řízení, v níž bylo zboží uskladněno v soukromém skladu typu C, spočívala povinnost vést evidenci zboží v každém případě na skladovateli, který byl na základě čl. 504 odst. 1 uvedeného nařízení totožný s ukladatelem, a tudíž s vývozcem.

55 Na druhou část druhé otázky je tedy třeba odpovědět, že v případě, že vývozce musí vrátit celou přijatou částku vývozních náhrad získaných předem nebo její část z důvodu nesplnění povinnosti vést evidenci o produktech uskladněných v celním skladu, je na neoprávněně získanou částku, kterou je třeba vrátit, třeba uplatnit 20 % navýšení stanovené v čl. 33 odst. 1 druhém pododstavci nařízení č. 3665/87.

K nákladům řízení

56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1) Předpisy unijního práva týkající se plateb vývozních náhrad předem musí být vykládány v tom smyslu, že vedení evidence produktů umístěných pod celní dohled v souladu s celními předpisy unijního práva představuje podmínku pro platbu vývozní náhrady předem týkající se těchto produktů. Zbývající pochybnosti ohledně přesnosti některých zápisů nebo týkající se nesrovnalostí v uvedené evidenci však mohou být rozptýleny s pomocí dalších doplňujících dokumentů, jsou-li tyto dokumenty považovány příslušnými vnitrostátními orgány za dostačující.

2) Předpisy unijního práva týkající se plateb vývozních náhrad předem musí být vykládány v tom smyslu, že:

– **pokud nebyla splněna povinnost vést v souladu s unijní celní právní úpravou evidenci produktů umístěných pod celní dohled, pak důkaz, že bylo vyvezeno zboží v podobném množství a podobné povahy jako zboží uve-**

dené v prohlášení o platbě zálohy, nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít u částky vývozní náhrady týkající se tohoto zboží za to, že na ni má vývozce nárok;

– **v případě, že vývozce musí vrátit celou přijatou částku vývozních náhrad získaných předem nebo její část z důvodu nesplnění povinnosti vést evidenci produktů uskladněných v celním skladu, je na neoprávněně získanou částku, kterou je třeba vrátit, třeba uplatnit 20 % navýšení stanovené v čl. 33 odst. 1 druhém pododstavci nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, zejména ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1708/93 ze dne 30. června 1993.**

Podpisy.